

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

TRACTATS.

horas d' are tothom tracta. En Moret tracta ab en Sagasta, en Ruiz Gomez tracta ab Inglaterra, y algú, no sabém qui y encare que ho sapiguéssem no ho diriam, tracta ab lo príncep de Alemania.

Ningú 's recorda de tractar ab lo país, ab lo contribuent, ab lo treballador, ab l' industrial, ab l' home estudiós que contribuïx al progrés y á la riquesa de la nació.

Per tractar de la manera com ho fan en Moret y en Sagasta, no 's necessita cobrar sis mil duros de sou quan se governa y una renda vitalicia de dos mil duros quan se deixa de governar. De tractes per aquest estil cada dia 'n tenen los gitanos per las firas y mercats.

—Aquest caball t'è quatre anys t'è ho juro, payet, per l' animeta de la mare.

—A veure la dentadura, que aixó no ment.

—Deixat de dentaduras y mirali com l' hi llú 'l pèl, sembla un tarot d' aparador.

—¡Uix, si deixal Mano, aquest caball l' has untat. Aixó es una rossa de mala-mort...

—Calla, no cridis... que s' acosta un pagés que t'è cara de tonto. Si m' ajudas á vendre 'l caball, tot lo que passi de trenta duros, qu' es lo que 'm costa, á partir per parts iguals.

—¿Tot lo que passi de trenta?... Tot lo que passi de déu déus voler dir.

—Vaja, posémho á vinticinch.

—Ni á vint tampoch: á déu ó canto.

—¡Aixís se 't pudreixi la carcanadal... ¿Estás content á quinze?... Y no baixo més per no anarme'n al infern en cos y ànima.

Entre si han de ser déu ó si serán quinze, arriban á convenir que serán dotze y dos pessetas.

Vè 'l pagés, l' hi endossan 'a rossa per cinch doblas de quatre, y aquell parell de manos se 'n van sota l' arch de un pont á partirse la ganancia.

Aixó sí; liavors, casi b'è sempre, comensan las rahons, las disputas y las estisoradas.

Conseqüencias d' enganyarse á si mateixos per enganyar á un tercer. Qui sembla enganys, cull disputas y disgustos.

No cal dirlos que 'l caball del quènto es la politica esquerrana, ab totas las xacras y unturas, que avuy ja no la coneix ni 'l duch de la Torre que va engendraria.

Lo pagés que fá cara de tonto es lo poble espanyol. Pero no es tant tonto com sembla.

La proba que si va á la fira es per distreure's y no per tenir tractes ab gitanos.

La noticia del tractat de comers ab Inglaterra, ha caigut com una homba entre 'ls industrials; pero á mi no m' ha sorprès.

Després de las seguretats que va donarse'ls, poch després del tractat ab Fransa, de que al menos durant molts anys podrian viure tranquils, sense temor de nous tractats, sembla que 'ls vè de nou, que apenas haja pujat l' esquerra, s' hajan contret ja compromisos ab la Gran Bretanya, que amenassan seriament l' existencia de las industrias manufactureras.

Los industrials fan mal en posar fé ab certs homes.

Han de tenir present que mentres ells están preocupats treballant, los libre-cambistas de Madrid no tenen res més que fer, que cavilar y cavilan tot lo dia. Los tractats de comers que 'ns arruïnan y empobreixen arrebantat la tranquilidat y 'l repós al poble treballador, son fruit de las cavilacions libre-cambistas. Con més fonda es l' estocada que 'ns dirigeixen, més contents están.

Dilluns celebravan un meeting á Madrid y 'l negociador del tractat ab Inglaterra, D. Gabriel Rodriguez, manifestava que á Catalunya s' entreveyan tendencias libre-cambistas.

Ignoro si aquestas tendencias existeixen; pero en aquest punt accepto 'l concell de un enemich: crech que ja es hora de que siguem franca y resoltament libre-cambistas, més libre cambistas que 'ls mateixos que proclaman lo libre-cambi.

Nos haviam fet la ilusió de que prosperant Catalunya podia prosperar Espanya y demanavam igual protecció per las produccions de totas las provincias espanyolas sens escepció. Pero en la práctica succeheix que 'ls libre-cambistas pèls géneros manufacturats, son proteccionistas per l' arrós y 'l sucre, pèl blat y per la llana. Aixó no pot ser. Abaix tots los monopolis: abaix las Aduanas, afora las fronteras. Ja que no hém pogut conseguir la igualtat en la riquesa, siguem iguals en la miseria.

¡Visca 'l libre-cambi! Pero consti que volém un libre-cambi complet, radical, absolut, sense subterfugis, ni panyos calents. Que campí qui puga, y qui no puga viure que 's mori.

Ja que mitja dotzena de xerraires, en materias econòmicas fan la llei á Espanya, y ells sempre triuñan, que triuñin totalment. Aixís al menos quan la miseria se 'ns xucli, quan los camps no 's cultivin y s' hajan de tancar las fabricas y tallers, quan no tinguem per exportar ni l' ànima que 'ns aguanta, tal vegada llavors se 'ns donará la rahó que avuy se 'ns nega, y 'ls que haurán sigut causa de la desdítja general, se ficarán un kilómetro sota terra, per no veure tanta vergonya.

De moment l' esquerra ja está jutjada. S' inaugura com en Sagasta, y caurá com ell. ¿Y després?

No 's preocupin per lo que puga venir després.

Alguns periódichs estrangers diuhen que 'l viatge del príncep de Alemania á Espanya no regoneix per cau a cap aliansa contra la República francesa, si no 'l desitj que t'è l' emperador de reforçar y dar prestigi al principi monárquich, á qual efecte s' ha firmat (aixís ho asseguran aquells periódichs) un tractat secret

que garantisa la permanencia de certas institucions.

Jo 'm creya que de sostenir certas cosas haviam d' encarregáse'n los espanyols mateixos. Jo 'm figurava que 'ls estrangers no tenian per que ficarse en res ab la nostra política.

Pero, segons veig, aixís com hi ha tractats de comers, per medi del quals la industria estrangera queda encarregada de vestirnos y alimentarnos, hi ha á Alemania companyias de seguros que s' encarregan de afiansar la existencia dels tronos de Europa.

«Qui assegura, dura» diu lo ditxo.

Pero molts cops las companyias de seguros, sobre tot las que 's fican ab empresas arriscadas, quiebran.

P. K.

LAS QUATRE SÚPLICAS.

(NOVELETA EXEMPLAR.)

I havia, en la nostra invicta ciutat, un bon home que en certa fetxa tenia que cobrar una cantitat important d' un fulano, que no 's donava gaire pressa á pagarla.

Lo pobre senyor Benet, (diguémli Benet) va deixar passar bastant temps, després d' expirar lo plasso, á fi de que l'altre no 'l pogués acusar d' impacient; pero veient que passavan dias y senmanas y 'ls quartos no compareixian, va decidir-se á obrar, escrivint una carteta al deutor, recordantli l' assumpto.

La epistola deya aixís:

«Molt senyor mèu: Observant que ha vensut temps ha lo plasso dintre 'l qual t'è vosté que pagarme 'l deute, m' atreveixo á suplicarli que tant punt rebí la present, me fassi efectiva la cantitat consabuda.

»Dech advertirli que si acás no aten la mèva súplica, me veuré obligat á dirli d' un altra manera.»

Lo senyor Benet va esperar un quant temps, creyent que 'l deutor pagaria; pero 'l fulano, no scizament no anava á pagar, sino que ni va donar contestació á la carta.

En vista d' aixó l' acreedor, que tenia més paciència que la música municipal de Barcelona, (música que toca sempre y no cobra may) va resoldre dirigirli la segona súplica, y sucant la ploma va escriureli altra vegada:

«Muy señor mio: Observando que ha vencido con exceso el plazo dentro el cual tenta V. que pagarme la deuda que conmigo tiene V. contraída me atrevo á suplicarle que al recibo de la presente, haga efectiva la cantidad consabida.

»Debo advertirle que en el caso de no atender mi súplica, me verá obligado á decirselo de otro modo.»

Van tornar á passar dias, y no 's veyan ni quartos ni resposta.

A pesar d' aixó lo senyor Benet no acabava la paciència.

Com tots los espanyols, l' implacable acreedor sabia fer versos, dolents per supuesto, pero al fi versos.

Prengué, pues, altra vegada la ploma, y va escriure al seu deutor del tenor següent:

* * *
«Molt senyor meu: Observant
»que 'l plasso per pagá 'l deute
»que vosté t'è ab mi contret
»fa senmanas que va vence,
»m' atreveixo á suplicarli
»que tant bon punt rebí aquesta,
»me fassi efectiu lo pico
»que vosté 'm va queda á deure.
»L' hi advertiteixo que si acás
»no atent la súplica mèva,
»me veuré per fi obligat
»á dirli d' altra manera.»

* * *
Tranquil y descansat va quedar-se 'l senyor Benet, esperant la vinguda dels pistrinchs.

Però sí, pistrinchs m' has dit! Lo deutor no donava senyals de vida... ni 'ls quartos tampoch.

Decidit l' acreedor á cumplir la paraula, va disposarse á dirigirli la quarta, y última súplica, y un dijous á la tarde, qualsevol que hagués passat pèl carrer de Fernando, hauria vist al senyor Benet, á can Vives, comprant un magnífich revólver de sis tiros.

* * *
No se sab lo que va succehir, ni quin us degué fer lo porfiat *inglés* del últim argument. Lo únich que contan las crónicas, es que al endemà 'l senyor Benet s'estava tot contentó á casa seva, fent dringar las monedas que 'l deutor havia definitivament afluixat.

* * *
Aquí s' acaba la novela: ara vé la aplicació práctica. Suposin vostés que 'l poble espanyol es l' acreedor, y que 'l govern es lo deutor.

La esquerra dinástica va quedarli á deure 'l sufragi universal y altres cosas més. La fetxa del venciment ha transcorregut ja y 'l govern no paga.

Per lo tant, lo poble se dirigeix á l' esquerra, y l' hi recorda 'l deute, parlantli en catalá.

Després l' hi dirigirá la súplica en castellá.
Y aixis sucesivament.

FANTÀSTICH.

Lo govern ha nomenat una comissió per estudiar la qüestió obrera, ó sigan horas de treball, relacions entre patrons y treballadors, higiene dels tallers, treball de las donas y dels noys, etc., etc. L' esquerra es aixis. Ab la mateixa ploma firma tractats de comers per arruinar á la classe obrera, y nombra comissions per regularisá 'l treball.

No hi ha més que una diferencia: los tractats de comers una vegada firmats regeixen, y las comissions esperan reunir-se 'l dia del judici á la vall de Josafat.

Cosas estranyas:

Lo príncep d' Alemania es protestant.

A Madrid vá assistir á la inauguració del monument á Isabel la Católica.

Y are que vá á Roma, anirá á veure al Papa.

Lo representant de Lutero celebrarà una entrevista ab lo successor de Sant Pere.

Tapa, noy tapa.

Avuy enviém los nostres vins á Fransa. Los francesos los transforman, los rebaixan y 'ls envian á Inglaterra.

Resultat, que 'ls nostres vins van á Inglaterra, passant per Fransa.

Ab lo tractat de comers diuhen que hi entrarán directament.

Però llavors enviarém menos vins á Fransa. Es á dir: los culliters de vins no guanyarán res.

En cambi Inglaterra invadirá 'ls nostres mercats ab las sévas manufacturas.

De manera que haurém destruit, sense compensació, un ram important de l' industria nacional.

Per negocis per l' istil, los libre-cambistas madrilenyos.

Una errada:

En lo número passat deyam equivocadament que l' obra nova de'n Gumá s' titulava: «Lo Déu del sigle Y BUSCANT DE LA FELICITAT.»

No es aixis. Se titula: «Lo Déu del sigle Y LO CAMÍ DE LA FELICITAT.»

Esgarrifinse. Las nacions europeas sostenen un exercit compost de 9 milions y mitj d' homes. Posats en fila ocuparian una línea de més de 6.000 kilòmetros, y per recorre aquesta línea á galop de un caball serian necessaris 12 dias y 16 horas.

Quan los pobles de l' Africa sápigam que 'ls europeos sostenen 9 milions y mitj de homes destinats á marse 'ls uns als altres, preguntarán:
—¿Ahont son los salvatjes?

Ja ha sortit l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA. Preparin lo ralet.
Y 'ls nostres corresponsals ja poden fer los pedidos.

D. Gabriel Rodriguez, negociador de un tractat ab Inglaterra, un dia va fer un discurs dihent que 'l molestavan lo fum de las xamaneyas y 'l ruido de las fábricas.

Sr. Rodriguez, vosté está molt nerviós. Créguim, fassas mirar pel metje.

La Vanguardia está d' alló més cofoya perque en lo que va d' any s' ha recaudat en la provincia de Barcelona un milló y mitj de pessetas sobre l' any passat. Gran vida la de fusionista.
Sembran enganys y culleu contribucions.

Lo Pare Adrobau estava predicant á Granollers, y á lo millor de la prédica va tenir un atach de feridura y va morir-se.

¿Qué dirian los neos si l' hi hagués succehit una cosa semblant á un libre-pensador en lo moment de fer un discurs en defensa de las sévas doctrinas?

Un periódich neo diu que la República francesa es la lepra de Europa.

Tal vegada tinga rahò. Pot ser per aquest motiu ningú s' atreueixi á posarli la mà á sobre.

Lo govern tracta de reformar l' exercit, segons las observacions fetas pèl príncep de Alemania.

La dignitat nacional no pot queixarse. ¿Veritat?

Escoltin, ara que 'ls tractats de comers están en boga ¿no podrian importar generals alemanys y ministros inglesos?

Una frase de D. Gabriel Rodriguez en lo *meeting* libre cambista de Madrid:

«Seré breu perque aixis ho exigeix la temperatura. Lo fret es proteccionista perque paralisa la vida.»

¿No veuhen quinas rahons més convincents usan las eminencias libre-cambistas madrilenyas?

¿Encara no 's donan per convensuts?

* * *
Lo *Liberal*, en lo mateix número que fa grans alabansas del *meeting*, parla de la prosperitat creixent dels Estats Units.

«Aquest any hi ha hagut un sobrant de 200 milions de pessetas, haventse 'n aplicat 225 milions á la amortisació de la deuda.»

«Lo comers creix per tot arréu, á pesar dels drets protectors ab que continuan gravantse casi totas las mercancias extrangeras.»

Perdoni 'l *Liberal*: aquest párrafo está mal escrit. Allá hont diu *apesar dels drets protectors*, ha de dir: *á causa dels drets protectors.*»

* * *
Lo Sr. Gabriel Rodriguez podria anar als Estats Units á fer discursos, explicantlos que 'l fret es proteccionista.

Si tenia fret, me sembla a mi que allí l' escalfarian.

D. Joan Mañé y Flaquer, diumenje passat va escriure un article sobre 'l general Manso, sostenint que per ser bon militar se necessitan dos cosas: apendre l' ordenansa y la doctrina cristiana.

Y jo que 'm creya que á la doctrina hi havia un manament de la ley de Déu que diu:—Lo quint no matarás.

* * *
En lo mateix article sostenia que 'l catalá de natural es salvatge y que necessita 'l sentiment religiós per deixar de ser ho.

Escolti D. Joan. ¿Y aquells carcundas que alsavan la bandera de «Déu, Pátria y Rey» y anavan per la montanya, cremant, fusellant, violant y assassinant?

Vaja, convinguém ab que 'n Nas-ratat y 'l Caga-rahims son los apóstols de la civilisació catalana.

En Moret tracta d' enviar delegats especials á varias poblacions.

A la qüenta no n' hi ha prou ab los gobernadors, que 's necessitan delegats especials.

La qüestió es una. Agafar pèl clatell al cos electoral, y no deixar-lo.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Es cert qu' en un poble del baix Ampurdá, lo rector vá negar l' absolució á un moribundo, á no ser qu' expulsés á un taberner de una casa que l' hi tenia llogada? Aixis nos ho comunica un vehé de aquell poble. Avis al bisbe de Girona.

El *Labriego* de Vilafranca ha sortit á la defensa de aquell arca de contra 'ls atachs de la CAMPANA. Tal para-cual. Aquell arcalde, ex-republicá, ha recorregut tota la pendent de la inconseqüencia. L' últim dia de la missió vá assistir á una vetllada de la Juventut católica. En aquella vetllada van dirigir-se grans atachs al liberalisme. Un socio vá dir que ja era hora de sortir ab un Cristo á la una mà y l' espasa á l' altra, á destruhir al liberalisme. L' arcalde, representació de un govern liberal, no vá dir *esta boca es mia*.—Al dia següent va acompanyar als jesuitas fins al poble de la Granada, en companyia de tres ó quatre neos. Desde llavors concurreix á las sesiones de la Juventut Católica.

¡POBRE HOME!

Enfonzat en un silló,
ab la vista fixa en terra,
y empunyant ab la mà esquerra
una especie de bastó,
s' está mut y cavilant
una autoritat modelo,
que, imitant al tío-Nelo,
s' ha arribat á fè important.

Alguna idea quimérica
déu bullí en lo seu cervell;
viu tremolor mou sa pell,
removent sa panxa esférica.

S' agitan plenas d' esglay
sas solemnes pantorrillas,
y hasta las graves patillas
están més tiessas que may.

Tot de cop alsa la vista,
mou los llabis débilment,
y al cap y al últim se 'l sent;
pero ¡ab quina véu més trista!

—¡Ah! diu: ¡ah! ¡pobre de mí!
¡quín cop més dú, més tremendo!
*Apurar, cielos, pretendo
por que me tratas así...*

¿Qué hi fet? ¿quín crim he comés
per véurem tant embrancat,
tant aturdit, tant xiulat,
tant perdut, tant compromés?

¡Jo, un home de tants recursos;
jo que, sempre vent en popa,
hi donat la volta á Europa
en alas dels meus discursos!

¡Véurem avuy, en principi,
casi, casi exonerat
per un motí organisat
á dintre del municipi!

¡Tant tranquil que jo m' estava
posantme 'i despaig bonich,
sense pensá en l' embolich
que han fet aquests ab la grava!

¡Quins desenganys t'è la vida!
¡quins tragos de més mal béure!
¡Ay! Ho palpo y no ho puch créure;
ho veig y 'm semba mentida...

¡No es pas res lo que s' intentan
los caps de la insurrecció!
«Presentem la dimisió
si aquests dos no la presentan.»

¡La dimisió! Fins aquí
d' aixó jo me ne n riuria...
pero ¡y si al altre dia
me dimiteixen á mí?

¿Qué faig, donchs? ¿qué 'ls hi diré
á aquesta caterva infausta?
¡Ah! ¡Si manés en Sagasta
ja 'ls arreglaria bé!

La llástima es que no mana,
y que 'ls que ara 'm mouhen guerra
son del partit de l' esquerra
y traginan molta gana.

No. no puch trobar sortida
al embull que se 'm prepara:
¡me volen pendre la vara!
¡la vara, la mèva vida!

Mon poder se 'n vá al diastre,
ara que feya tant goig.
Ja ho deyan que aquest cel roig
resignava algun desastre!

Sento que 'l cor se m' arredra,
indicant que aixó se 'n vá...
¡Ja no podré colcá
may més cap primera pedral!

¡Ja no podré dictar lleys,
ni fè aquells sermons tant macos,
ni podré abraçar *sindácos*,
ni rebre bisbes y reys!

Tot s' ha acabat... ¡Ja en mas gallas
sento 'l fret mortall ¡sí, sí!
Lo sainete aquitè fí:
perdonad sus muchas faltas.—

L' home deixa caure 'ls brassos,
somicant amargament,
y en aquell mateix moment
se sent un remor de passos.

S' alsa del modo que pot,
mogut per impuls estrany;
mira pèl forat del pany
y véu que passa... ¡en Cabot!

Una horrible extremitat
remou son cos corpulent,
y ajeentse al paviment,
murmura tot abatut:

—Adèu, horas d' alegria!
 j'adèu inauguracions!
 j'adèu tèchs y professons!
 j'adèu... adèu... alcaldia!

C. GUMÀ.

UNS cassos, Senyor, quins cassos!
 Un tal Senyor Taverese, prelat do-
 mestic del Papa se 'ns ha fet pro-
 testant.
 Ja ho diu aquell ditxo italià:
Roma veduta, fede perduta.

Desde que l' Escuadra alemana es al Mediterráneo, la mar està picada. Es molt natural que 'l nostre mar se piqui. Lo Mediterráneo na sigut sempre un mar llati.

Llegeixo:

«Lo Sr. Maluquer y D. Evaristo Arnús han conferenciat ab lo Sr. Posada Herrera.»
 Tal vegada 'l Sr. Arnús intenta contractar a l' esquerra perque vinga a treballar al teatro lirich de Barcelona.

En Posada Herrera farà de barba, en Martos de característica, en Lopez Dominguez de primer galan, en Linares Rivas de primera dama.

Y en Moret? En Moret farà jochs de mans durant los intermedis. Gran escamoteig de la constitució del 69.

Lo govern té dos padrins, ó millor dit dos ayos: en Martos y en Sagasta.

En Sagasta l' hi diu:—Tirat a la dreta.
 En Martos l' hi crida:—Tirat a l' esquerra.
 Y 'l govern volent creure a l' un y altre no va ni a la dreta ni a l' esquerra.
 Per are fá tentinas.

Sagastins y esquerrans passen los días y las senmanas buscant una *inteligencia*.

Quan la buscan, senyal que l' han perduda.
 Pèl que puga ser jo 'ls donaré una advertencia: A Sant Boy hi ha molts números vacants.

Ha entrat al Saladero de Madrid lo director de *El Papelito*, condemnat a vuit anys y un día de presó major.

A Espanya ho arreglan aixís:
 Per un articlet no més vuit anys de presó y un dia: per transferir dos millons dos mil naps de cessantia.

¿Qué passa en l' Ajuntament de Barcelona?
 Avuy se diu que 'ls tinents d' alcalde 's reuneixen per exigir la dimisió de dos companys, embolicats, segons sembla, ab aquelles célebres llistas de jornals de la Gran Via.

Demà s' assegura que D. Francisco qu' es molt amich dels citats dos individuos, també tracta de dimitir. Y l' endemà passat ja no hi ha res de lo dit.

En una senmana sola se celebran dos sessions secretas.

¡Secretas!.. Vaya un nom.
 A veure si sobre la porta del históric y gloriós Saló de Cent immortalisat pèls Concellers, s' hi haurá de posar un rétol que diga:
 Saló de 100.
 Pero ab números.

L' esquerra ja no existeix: ja s' ha fet lo pastitxo, ja tenim la conciliació.
 Després de la conciliació vindrá 'l plet.
 Y després del plet las costas. Lo pais paga.

L' Espanya está salvada.
 Sagasta no volia transigir ab lo sufragi universal, y 'l discurs de la Corona dirá «l' universalitat del sufragi.»
 De aquesta manera en Sagasta transigeix y 's deixa nombrar president del Congrés.
 ¡Mirin que lo que no s' empecan aquests polítichs!

La política del dia es una comedia; pero una comedia dolenta.
 Se tracta simplement de arribar al desenllás: lo casament de la fusió ab l'esquerra. Per arribarhi quants enredos! ¡y quinas escenas més repetidas y més pesadas!

Un quèntet del *Globo*:

«Hi havia un senyor que anava al teatro y a las primeras escenas s' adormia, y vinga pesar figas tota la funció. Al acabar, continuava dormint, fins que l' acomodador anava a despertar-lo.»

Y ell fregantse 'ls ulls preguntava:
 —Hola... ¿Ja s' han casat aquell parell?»

Lo senyor del quèntet es lo poble espanyol. Que 's casin ó que no 's casin tant se n' hi endona. Per aixó está dormint mentres dura la comedia.

Quan marit y muller se tirin los plats pèl cap, será un' altra cosa.

—No s' alarmin, deya un esquerrá, entre Espanya é Inglaterra no ni ha tractat de comers de cap classe: lo que hi ha es un *modus vivendi*.

—Conformes: pèls socios honoraris del Cadden-Club será un *modus vivendi*; pero per l' industria nacional no pot ser més que un *modus moriendi*.

Un telégrama din:

«En Sagasta no votará en favor del sufragi universal; pero una vegada las Cortes l' hajan votat, l' acceptará.»

Quan hi dit que la política del dia era una comedia, m' equivocava. La política del dia es una corrida de novillos. Y en Sagasta fá 'l quiebro.

«Aumenta considerablement lo número de fusionistas resoltos a acceptar lo programa del govern.»

Entenémnos lo programa ó 'l menú?

Sous que cobrará 'l Duch de la Torre:

Com a Capitá general, 6 mil duros; com embaixador a París, 24 mil y com a president del Senat que 'l nombrarán, 6 mil duros més.

Lo Duch de la Torre es un sér privilegiat. Menja a tres carrillos.

Entre dugas donas:

—Escolta ¿y tú creus ab l' amor del Arturo?
 —Que si hi crech?.. Estich segura que 'm seguiria fins a la fi del mon.
 —Desde luego: sempre que tú l' hi paguessis lo viatge.

Entre una noya jove y guapa y un seu parent.

—Pero Matilde ¿vol dirme per quin motiu sempre que jo m' acosto vosté s' enretira?
 —Ja veurá, tractantse de un parent de lluny, me sembla que ja está bé.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*En-re-da-de-ra.*
2. MUDANSA.—*Ball, Bell, Boll, Bull.*
3. NIVELL DE PARAULAS.—
 A
 L U N
 U C T
 A E O
 P I L L I N
4. CONVERSA.—*Rosito.*
5. GEROGLIFICH.—*Per peresa un peresós.*

Han endevinat totes cinch solucions los ciutadans Tomás Micos, Pere Pistras y Un Escardalech; n' han endevinadas 4 Torero y Serretas y F. Querido; 3 Dos Liberals; 2 Resquicias y 1 no més Un Veterano.

XARADA.

¡Prima-tres! deya un total una nit al Circo Equestre: fugiu tots, que soch molt destre y vull fer un salt mortal.
 De un tamboret pujá a dalt y ans de fé aquell salt tant gros, vá manar que un tros de hu-dos á dessota s' hi posés perque en cas de que caygués no 's pogués rompre cap ós.

J. CAP.

SINONIMIA.

Lo mèu padri D. Pasqual me regalá una total.
 Ab la filla de 'n Marsá una total vaig ballá.
 Y una tot vaig fer portar perque molt me vaig cansar.

RESQUICIAS.

TERS DE SÍLABAS.

.....

Primera ratlla vertical y horisontal, un fruit; segona, un valor codiciat y tercera una flor.

F. SOBRE-CASAS.

CONVERSA.

—Ola Roch ¿que has vist a n' en Quim?
 —Sí, 'l vaig véure ahí a la nit. Anava ab la...
 —¿Qui?
 —La... Pero home si ja t' ho he dit.

J. MIR.

GEROGLIFICH.

A
 CCCCCCCC
 CCCCCC
 CCCC
 CC
 SIII EEEEE

AGULETA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pa 'Sech, Un Xaragas, Pere Pistras y Ll. Millá.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Torero y Serretas, P. M. de la Diligencia, J. Perarnau, Nofre y Marieta, A. Un Mallorquí y S. de la S. C. Blandense.

Ciutada F. Querido: Publicaré l' anagrama.—Sir Byron: Adoleix dels mateixos defectes que 'ls altres.—Nando Xiribells: Arreglat podrá insertarse.—Pepet del Carril: La *Raspa* sortirà al almanach: las demés anirém aprofitantlas.—Cariets Pironso: La poesia es incorrecte, y l' article té algun tros una mica massa vert.—Resquicias: Insertaré l' lo nivell.—Un veterano: Idem Geroglifich.—Mónica Tarragona: Necessitem una firma coneguda.—Maria Bocanegra: Esta molt bé.—Dos Liberals: Publicaré l' lo que 'ns envian.—Corresponsal Sant Feliu: Necessitem una firma que 'n responga.—A. Arús: Publicaré l' logogrifo numèric.—Buhamlad: La poesia es incorrecta y poch facil.—Un tanto: Publicaré l' logogrifo y conversa.—A. Tubas: Idem, tres geroglifichs.—J. A. G. Ho publicaré per Nadal.—Un Catalanista: Insertaré l' Ters de sílabas, Geroglifich y acentigrifo.—P. de la Tarumba: Id. mudansa.—Nofre y Marieta: Idem logogrifo y rombo.—M. A. Palafrugell: Queda servit.

Il·lustrat ab multitud de caricaturas dels senyors MESTRES y MOLINÉ.

Lo text pertany als principals escriptors catalans. Tot aixó no val més que

UN ral.

Se ven en la llibreria de Lopez.—Rambla del Centro, 20, y en las principals llibrerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 22.

LOS ENEMIGOS DE FRANCIA.

CALLE DEL
MAL CONSEJO.

Que 'e esturin, que 'i empenyin
que 'i hurxin... serà deavari;
estipul que s' 'i empenyin:
lo lleo no vol anarhi.